

prešan, ampak z mašino (medmetalnico) izmetan, toraj ga sme vsak čebelar brez vse skrbi svojim čebelam klasti. Da je tudi za jésti ali za kaka jedila posladiti izvrsten, se samo po sebi razume.

Prodajam ga po 30 krajc. stari funt, in sicer tako, da ga na svoje stroške na kolodvor v Lesce postavim. Méd pošiljam v škafih in sicer vsakemu toliko, kolikor ga zahteva, samo manj kakor vsaj po 10 funtov skupaj ga pošiljati ne morem. Prazne škafe s pokrovom vred računam po 50 soldov, in tudi zamorem méd le pod to pogojo pošiljati, da se mi denar naprej pošlje ali pa po poštmem povzetji poplača.

Luka Porenta,
župnik in čebelar v Srednji vasi v Bohinji.

Gospodarske izkušnje.

Kako mah odpraviti s sadnih dreves.

Sadno drevje se mahú najbolje očisti, če se iz navadnega pepela precej močen lug skuha, na 10 litrov tega luga $\frac{1}{4}$ kilo karbolove kisline pridene in to še enkrat dobro prekuha, ta lug naj se potem še gorak z navadno metlo namaže na debla z mahom obraščena. V malo dneh odpade — kakor poroča „Der Obstgarten“ — popolnem ves mah in se nič več ne prikaže. Ni se treba bati, da bi ta lug drevesu škodoval, marveč še celó mrčes v tako umita debla ne poklada svoje zalege.

Kako obvarovati vsejana semena tičev.

Semena graha, sadnih pešek, ohrovta itd. zobljejo, kakor znano, tiči kaj radi. Po skušnjah necega praktičnega vrtnarja se ubranijo nadležni tiči najbolj s tem, da se na dotične gredice mrtva mačka na dobro vidljivem kraju obesi. Če se vsaj vsak drug dan na kako mesto to strašilo postavi, se more ves vrt obvarovati sitnih tičev. Ako je to res, bilo bi dobro tudi poskusiti zoper drzne vrabce v sadnih vrtih in vinogradih.

Gospodarske novice.

* *Dva nova, žitu grozno škodljiva mrčesa* sta se lani prikazala na Ruskem, kjer sta rži in ječmena na polji čez polovico poškodovala. Zdaj je gotovo, da tudi ta dva mrčesa sta, kakor trtna uš, se na Rusko zatrosila iz Amerike. Enemu je ime „Eurytoma pordei“ (Knotenwurm, kolenčast črv), drugemu pa „Cecidomya cerealis“ (Getreideschänder, žitna skrunivka); oba napadata žitne bilke. Bog daj, da se ta nadloga ne zatrosi dalje po svetu in tudi v naše dežele ne!

* *Razstava pitane živine*, ki je na Dunaji bila 8., 9. in 10. dne t. m., se je dobro obnesla. Bilo je na ogled razstavljenih 460 goved, 261 ovac, 93 prešičev in nekoliko perutnine. Goveje živine največ so prignali iz Ogerskega in Českega, po dvoje goved iz Štajarskega, Tirolskega in Hrvatskega, iz Kranjskega nobene. Najbolje pitana goveda so razpostavili grajščine in sladkorne fabrike. Da so nekateri voli bili jako debeli in težki, kaže to, da 4 vole je živinski trgovec C. Schmidt na Dunaji kupil za 1500 gold.

Slovansko slovstvo.

* „*Zgodovina slovenskega slovstva*“, spisal in založil Julij pl. Kleinmayr v Kopru; natisnila tiskarnica družbe sv. Mohora v Celovcu, 1881.

se imenuje šoli in domu ter sploh zavedajočim se Slovincem namenjena knjiga, koja se je ravnokar do-

natisnila. Obseg na 226 stranéh je: I. O jeziku in delitvi po narečjih, II. razdelitev slovstvene zgodovine, III. temelj slovanski vedi, IV. o azbuki, V. staroslovenščina, VI. slovstvo slovensko, in sicer A. Staroslovensko slovstvo: 1. Brizinski spominki, 2. glagoliško slovstvo, 3. cirilsko slovstvo, 4. slovenščina pred Trubarjem. B. Novoslovensko slovstvo, od str. 45. do 226. — Knjiga se dobí pod naslovom: Julij pl. Kleinmayr, c. kr. profesor, Capodistria proti poštni nakaznici (Postanweisung) franko à 1 gold. 20 krajc. — Ako kdo več iztisov naroči (vsaj deset), se zniža cena, posebno gg. učiteljem, dijakom srednjih šol in učiteljskim pripravnikom po 1 gold. Naroči se lahko tudi (z zneskom vred) pri tiskarnici družbe sv. Mohora v Celovcu. Na naročbo dela, ki je zahtevalo mnogo truda in veliko stroškov, uljudno vabi spisovatelj.

Zgodovinske stvari.

Rimska stolica zaščitnica blagovestnikov slovanskih v boji z nemškimi škofi.

Spisal Ivan Lavrenčič.

(Konec.)

VI.

Drugič dolže nasprotniki Metoda, da opravlja službo božjo še vedno v surovem jeziku slovanskem, in sicer zato, da prikrije tem lajše Nemcem svoje zmote. Da ne zakriva nikakoršnih zmot, je uže pokazal s tem, da se popolnoma strinja s pravo vero rimske cerkve. Da pa opravlja službo božjo v jeziku slovanskem, je istina, akoravno mu jo je prepovedal papež l. 874. in naposled l. 879. Nikakor pa ni hotel kljubovati s tem stolici rimski; Metod! ki je bil udan z dušo in telom namestniku Kristovemu; marveč opravljal je službo božjo v jeziku slovanskem, ker je vedel, da pospešuje to najbolj sveto delovanje; in drugič, ker mu je to dovolil papež Hadrijan II. Zato je želel uže davno pri prvi priložnosti Janezu VIII. stvar razjasniti in mu dokazati, kolike važnosti je jezik slovenski za pokristijanjenje Slovencev. In ta želja spolni se mu sedaj, ko sedi na zatožni klopi pred zborom rimskim. Neustrašeno graja pred škofi in papežem obrekovanje nemških biskopov gledé jezika slovenskega, katerega so prištevali jezikom barbarskim, surovim in nespretnim. Dokaže jim, da vir onega obrekovanja je le nevednost, strast in sovraštvo, kajti vsak, ki pozna jezik slovenski, priznati mora, da on je v vsakem obziru krasen, obilen in darovit; da! primerjati se sme in zamore z vsakim svetovnim jezikom. V to svrhu pokaže jim prestavo svetega pisma in družih liturgičnih knjig na jezik slovenski. Če je pa olikan, vreden je, da se vpelje v službo božjo; a ne samo vreden, marveč tudi potreben za razširjanje krščanstva in za ohranitev edinosti z rimsko cerkvijo. Opozori jih na razkolništvo grške cerkve, ki želi posebno Slovence odtrgati rimski stolici. Slovence, katere veže edino še slovanska liturgija z Rimom, če jim tedaj vzamete (pravi Metod) službo božjo v domačem jeziku, vzeli jim bode tudi vero pravo in pahnili jih v prepad večnega pogubljenja.

Zbrani dostojanstveniki se strinjajo z Metodom in papež dovoli brez odloga liturgijo slovansko, kar jasno potrjuje pismo njegovo na kneza Svatopluka. Janez VIII. piše namreč v dotičnem pismu (meseca junija l. 880.): „Kar se pa tiče konečno slovanskih pismenk,